

At Ayran Konyak Tatlı

– İpciERDOĞAN · 23 Ocak 2021

AT, AYRAN, KONYAK, TATLI

Yağcı Hacının Omar askerden geldikten sonra Güdük İreşid'in Hasan'la ortaklaşa bir müddet kahve çalıştırmış, oradan ayrıldıktan sonrada köy köy gezerek çerçilik yapmış, üç beş lira para biriktirmişti.

O yıllarda köyünde elinde parası olanlar canlı hayvan alıp satıyorlar (Çelikçilik) iyi de para kazanıyorlardı.

Omar'ın akli fıkri bu işteydi ama anlamadığı bir meslekti. Onun için bu işi köylüsünden anlayan birisiyle yapmak istiyordu istemesine de herkes kendine geçinebileceği ortakçı bulduğundan dolayı aradığı arkadaşı bir türlü bulamıyordu.

Birkaç sefer işin erbabı Sarının Mustafa'ya teklif ettiyse de "Ben Apo ve oğlu Nahat'le ortağım, onlardan ayrılıp seninle çalışmam, onlara karşı ayıp olur" diye teklifini geri çeviriyordu.

Sarının Mustafa basit bir nedenden dolayı Apo ile ortaklığa son verince Omar'a el altından haber salıp işi beraber yapmayı teklif etmesiyle zaten tetikte bekleyen Omar'la hemen ortakçı oldular.

Sabah erkenden eşeklerine binen iki ortak hevesle yola döküldüler. Köyün birinden üç beş inek, dana, öküz, tosun alıp diğerkye ulaştılar.

Kimini fark alıp değışmekle, kimini satmakla köy köy dolaşarak bir hafta sonra Yerköy'e ulaştılar. Vakit akşama yakındı eşeklerini bir hana teslim edip hemen yanındaki otelden de kendilerine iki yataklı bir oda ayarladılar.

Yerköy küçük bir kaza (ilçe) idi. Biraz gezseler de oteldeki odada yataklarına uzandıklarında yorgunluktan hemen uyumuşlar, horultuları gökten geliyordu.

Sabah ne de çabuk olmuştu, giyinip alt sokaktaki bir lokantadan çorbalarını içtiklerinde güneş bir adam boyu yükselmişti. Hemen hayvan pazarının yolunu tuttular.

Pazar yeri o gün için çok kalabalıktı. Sabah gün doğımadan hayvanını satmaya, değışmeye gelenler pr dikkat müşteri kesiyorlardı.

Sarının Mustafa para kazandıracak hayvanları uzun süren pazarlıklar sonucu alırken satıcının gözünün yaşına bakmıyor, hayvanları Omar'ın şaşkın bakışları arasında krıyla hemen bir başkasına satıyor, tekrar alıyor, tekrar satıyor böylelikle paraya para demiyorlardı.

Alış veriş öğleye kadar devam ederken pazar yeri de yavaş yavaş tenhalaşıyordu. Oradan ayrılıp güzelce karınlarını doyurduktan sonra Yozgat hayvan pazarına gitmek için tren garından biletlerini alıp kalkış saatine kadar garın çevresinde yarenlik ettiler.

Akşama doğıru tren onları Yozgat'a getirdi. Trenden iner inmez otelden yerlerini ayırıp yorgun olan bedenlerini telin bitli ve kirli yatağına teslim ettiler.

Ertesi günü Yozgat mal pazarına vardıklarında yer yerinden oynuyor, bağıranların, çağırınların,

pazarlık sesleri birbirine karışıyordu. Öğleye kadar beş on hayvan alıp sattılar iyi de para kazandılar.

Öğleyin Pazar tenhalaşırken cins bir atı ucuz paraya satın aldılar, gel gör ki her nedense atı bir türlü satamıyorlardı. At deli ve huysuzun tekine benziyordu. Arada şaha kalkıyor, çifteleri ardı ardına sallarken iki arkadaş onu zapt etmekte güçlük çekiyorlardı.

Biraz sonra yanlarına yaklaşan bir adam “hemşehrim bu namlı atı siz niye satın aldınız, delinin, huysuzun biri.”

Adam daha lafını bitirmeden Sarının Mustafa yediği çiftleyle aniden yere kapanmaz mı. Atı Yerköy'e giden bir pazarcının kamyonuna güç bela bindirdiler. Bir müddet işi icabı çarşıya gidip gelmekte geciken şoförü beklemek zorunda kaldılar. Şu talihe bak ki şu deli atın yüzünden tren yerine kamyonla yolculuk yapmak mecburiyetinde kalıyorlardı.

Onlar kamyon şoförünü beklerken “ayraan vaar ayraaan, bardağı on kuruuş, ayrancıııııı, ayraaan” diye cam damacanayla ayran satan bir adamın bağırın sesiyle irkildiler. “Ayranım soğuk var mıııı içeen, ayraaan, ayraaan, ayranım buz gibiii, ayranım buz gibiii”

Sıcak yüzlerinden okunuyordu. Omar mahsustan geri dururken Sarının Mustafa karın doyurmaya ve içerken de üç sefer nefeslenip dinlenmeye ayrıncıyla iki liraya anlaştılar.

Sarının oğlu bardakları boğazına diktikçe adamın gözleri fal taşı gibi açılıyor. “O koca karın nasıl dolar” diye pişman pişman onu seyrediyor, yaptığı pazarlıktan dolayı kendisine kızıyordu.

Mustafa'nın karnının büyüklüğü köyde herkesin dilindeydi, oğlu küçük Mustafa'ya “Babayın karnında ne var” diye sorduklarında “Üç yılan, beş çıyan, on kurbağa vs. var” diye sayar, milleti güldürürdü.

On beşinci bardağı içen Sarının Mustafa para vermemek için ‘aniden çatlayıp ölmüş’ numarası yaparak olduğu yere nefessiz yığılırken o anda olayı dışarıdan birisi imiş gibi seyreden Omar hemen atılıp “Hemşehrim senin ayran zehirli mi nedir, baksana adam öldü herhalde, polis çağırırım bari” derken ayrıncı topukları yağlayıp korkudan kaçarken ayrıncı, parayı unutmuştu. Tökezleyip yere serildiğinde sırtındaki damacana parça parça olurken üstü başı beyaza boyanmıştı.

Bindikleri kamyon üzeri hayvan yüklü olduğundan Yerköy'e ancak gecenin ilerleyen saatinde gelebildiler. Atı handa eşeklerin yanına yerleştirip karınlarını bir güzel doyurduktan sonra otele yerleştirdiler. Sabaha kadar Sarının Mustafa gök gürültüsünü (!) andıran karın gurultularıyla taş gibi uyurken Omar la havle çekiyordu.

Sabah handan at ve eşeklerini alıp yola düştüler. Şu köy senin, bu köy benim, ala vere yaparak, atın bin bir eziyetine katlanarak günler süren yolculuktan sonra köylerine ulaştılar.

Omar'ın beyni zapt olunmayan, başlarına belanın belası olan bu atı ‘nasıl elden çıkarırız’ vesvesesiyle yorulmuş, çare üstüne çare düşünmekten günlerce gözüne uyku girmez olmuştu.

Günün bir vaktinde birden gözleri fal taşı gibi açılmış, ‘neden olmasın’ diye uzandığı yerden fırladığı gibi soluğu doğru ortağının evinde alması bir olmuştu.

Cumartesi günü sabaha karşı köyden aldıkları birkaç hayvanla atı da yanlarına alarak satmak için Kervansaray dağından aşip pazar sabahı şehre ulaştılar.

Omar hayvanları Mustafa'ya teslim edip onu şimdiki Kırşehir stadyumun olduğu hayvan pazarına gönderirken kendisi de içki satılan bir dükkandan bir şişe kanyak alıp koşar adım hayvan pazarının

yolunu tuttu. Daha pazara varmadan ortağına yetişip atın ağzını güç bela bir eliyle açıp diğer elindeki konyağı azar azar ata içirdi. At önceleri kafasını beri öte sallayıp itiraz etse de tadından mıdır nedir o da işi oluruna bırakıp konyağın tamamını içti.

Yarım saat sonra deli dolu at gitmiş yerine bambaşka bir at gelmiş etrafı alıcıyla dolup taşmıştı. Fazla pazarlık yapmadan sakinleşen atı anında bir doru atla değişip üste üç beş lira da fark alıp beş dakika sonra da bir çingeneyle bol karla satarak pazar yerini anında terk ettiler.

Öyle acıkmışlar ki, bereket çarşısı pek uzakta değildi. Uzun çarşıda uğradıkları bir lokantada güzel ala karınlarını doyurdularında iki arkadaşın gözleri ışıltılı oldu.

Lokantadan dışarıya çıkınca karşıda bir adam ‘tatlıcı tatlıcııı, tatlıcııı yemezsiniz, halkalı tatlılarım vaaar’ diye bas bas bağıırıyordu.

Sarının Mustafa o koca karnından düşen pantolonunu göbeğine kadar çeke çeke adamın yanına yaklaştıktan sonra “doyması kaç para hemşehrim?” diye sordu.

Satıcı ilk defa böyle bir soruyla karşılaşıyordu. “Hemşehrim ben taneyle satarım, senin dediğine pek aklım ermez” derken ‘bu karnı büyük adam çok yer’ düşüncesiyle bu pazarlığa pek yanaşamıyordu.

Uzun pazarlıklar sonucu doyumuna iki buçuk liraya arayı girenlerin sayesinde anlaştilar. Sarının Mustafa tatlıları lüpür lüpür midesine indirirken tatlıcı da ara sıra şerbetinden veriyor ki ‘tatlı adamı belki keserse, az yer bende para kazanırım’ düşüncesindeydi. Ama ne mümkün, Sarının Mustafa bir türlü doymuyor ha bire atıştırıyordu.

Omar “Bu adam çatlar ölür de tatlıcının başına bela olur” düşüncesiyle o anda oradan geçmekte olan bir polis memurunu durdurdu. “Memur bey kardeşim, bir zahmet bakar mısın, şu karnı büyük adam tatlıcıyla doyumuna anlaştı, bir türlü doymak bilmiyor, eğer çatlar ölürse tatlıcının başı belaya girer, aman memur efendi sana yalvarıyorum olaya müdahale et.” Polis başını bir o yana bir bu yana çevirip Omar’ın yalvarmalarına dayanamadı.

Polis zar zor Mustafa’yı tatlılardan ayırırken tatlıcı parayı, pulu unutmuş artan tatlıları kurtarma telaşında iken birden yanından hışımla kaçan bir atın tekmelerine maruz kaldı.

Meğer sattıkları adamdan atı bir başkası satın almış, konyağın tesiri geçince ayılan at pazarın kalabalığından ürkererek kaçmış, sahipleri arkada at önde çarşıda cirit atıyorlardı.

ERDOĞAN ÇALIŞKAN GERÇEK YAŞANMIŞ HİKAYELER KIRŞEHİR 14 10 2014

Ben bu hikayeyi dükkanımda rahmetli Ömer amcanın ağzından dinlemiştım